

MIGRACIJE

Nihče ne pričakuje biti begunec. Zdravnica, ki se vrača iz službe, mehanik, ki popravlja avto, punca na poti v šolo, oče, ki daje sinu poljub za lahko noč. Vsak od njih pričakuje da bo jutrišnji dan enak kot današnji, vendar strah lahko pride v momentih. Lahko je zvok pištol, bombe ali trka po vratih. Veliko ljudi, ki so prisiljeni na beg imajo samo minute, da sprejmejo pomembne odločitve, zagrabijo kar lahko in zbežijo. Kam bojo šli? Kako bojo potovali? Kaj bojo vzeli? To so težke odločitve, ki jih morajo sprejeti v trenutku, saj bojo z njimi morali živeti do konca njihovih življenj.

Odkar smo se pojavili obstaja naravno gibanje ljudi. V zadnjem tisočletju so ljudje premagali velike razdalje zaradi različnih razlogov kot so preganjanje, vojne, posledice naravnih katastrof, iskanje boljšega življenja ali pa samo, ker so bili radovedni o drugih kulturah, ljudeh in pokrajinah. Seveda je v preteklosti potovanje bilo počasno z ogromno tveganji. Veliko ljudi se je vseeno premikalo, saj se vedno bomo, ker to pač ljudje počnemo. Begunci v času hitrih, dostopnih in poceni prevoznih sredstvih še vseeno težko bežijo pred konflikti in preganjanjem. V zadnjih nekaj letih smo zabeležili rekordne številke ljudi, ki bežijo od doma. Namesto, da bi jim druge države ponudile pomoč jim zapirajo vrata pred nosom. Bogatejše države puščajo revnejšim, da se same spopadejo z več kot 20 milijoni beguncev. Politiki in medija označujejo beg za življenje ne legalno, begunce pa za napadalne in varnostno grožnjo državi.

Kot vsi ostali imajo tudi begunci pravice, države pa imajo dolžnost, da jih varujejo. Osnove teh pravic lahko najdemo v ženevski konvenciji leta 1951, ki je ključni dokument mednarodne zaščite beguncev skupaj z njenim protokolom. OZN je ustanoviteljica UNHCR ali agencije združenih narodov za begunce, ki je pooblaščen za zaščito in podporo beguncem. Glavni princip konvencije leta 1951 je "non-refoulement" - noben begunec se ne bi smel vrniti v državo, kjer bi bil soočen z grožnjami ali zatiranjem.

Stvar kot je tipični begunec ne obstaja. Ljudje vseh starosti, rase, spola ali religije so lahko prisiljeni zapustiti svoje domove. Vsi imajo pravico, da z njimi ravnamo enakopravno, države pa pri zagotavljanju azila med njimi ne smejo diskriminirati. Tudi begunci imajo univerzalne človeške pravice. Imajo pravico do izobrazbe, sodišča, zaposlitve in ostalih temeljnih pravic kot so pravica do svobodnega gibanja, varnosti, družine in svobode. Vsi ljudje bi morali te pravice poznati in poskrbeti, da so prepoznane in uveljavljene.

S temo migracij sem se globlje srečala dvakrat in sicer ko sem si z gimnazijo šla ogledat gledališko predstavo Reisefieber, ki govori o Saši, ki je prisiljen skrbeti za svojo bolno mamo. Dodatno pomoč zanj mu najde prijateljica Daša. Iz begunskega centra pripelje mlado begunko, ki takoj sproži val predsodkov. Drugič pa sem se s temo migracij srečala na delavnici "Migracije v našem življenju", ki sem se je preko videokonference udeležila s predmetom sociologija. Na delavnici nam je svojo zgodbo povedal Alaa, ki prihaja iz Sirije. Obakrat sem videla drugačno perspektivo migracij. Takšno, ki jo v medijih še nisem zasledila. Obe izkušnji sta pripomogli, da na migracije zdaj gledam drugače.

Eva Krušnik, 2.c